

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 Рс 259185 21 Рев
Бања Лука, 16.09.2021. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Сенада Тице, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Горјане Попадић, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља А.Ц. из С., кога заступа пуномоћник И.Ђ., адвокат из Б.Л., против туженог А.б. а.д. Б.Л., кога заступа пуномоћник Р.Т., адвокат из Б.Л., ради заштите права из радног односа, одлучујући о ревизији туженог против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 259185 Рсж 2 од 09.02.2021. године, на сједници вијећа одржаној дана 16.09.2021. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.125,00 КМ, се одбије.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број: 71 0 Рс 259185 20 Рс 2 од 22.07.2020. године, утврђено је да је основано потраживање тужитеља за накнаду штете због незаконитог отказа у износу од 38.441,51 КМ, на име нето плата за период од 03.12.2016. до 15.10.2018. године, са каматом од 16.10.2018. године, те потраживање законске затезне камате на износ главног дуга за период од 03.12.2016. до 15.10.2018. године, у износу од 6.704,63 КМ. Утврђено је да је основано потраживање тужене према тужитељу по основу исплаћене отпремнине у износу од 3.911,66 КМ, док је у преосталом дијелу од 677,74 КМ, утврђено да је потраживање тужене према тужитељу, неосновано. Одлучено је да се пребију међусобна потраживања између тужитеља и тужене, те је обавезана тужена да тужитељу, на име нето плата за период од 03.12.2016. до 15.10.2018. године, исплати износ од 38.441,51 КМ, са законском затезном каматом почев од 16.10.2018. године па до исплате, те камату на износ главног дуга за период од 03.12.2016. до 15.10.2018. године у износу од 2.792,97 КМ, док је у преосталом дијелу, преко досуђеног, тужбени захтјев одбијен као неоснован. Обавезана је тужена да тужитељу уплати доприносе за инвалидско, социјално и осигурање за случај незапослености за период од 03.12.2016. до 25.06.2019. године. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 259185 Рсж 2 од 09.02.2021. године, жалба тужитеља је дјелимично усвојена и првостепена пресуда, у дијелу одлуке о трошковима поступка, преиначена тако што је тужена обавезана да

тужитељу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 1.885,00 КМ, док су одбијени захтјев тужитеља за накнаду трошкова парничног поступка у преосталом дијелу и захтјев туженог за накнаду трошкова парничног поступка у цјелости. Жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда, у побијаном досуђујућем дијелу одлуке о тужбеном захтјеву тужитеља, као и у дијелу којим није усвојен приговор компензације туженог, је потврђена. Обавезан је тужени да тужитељу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 129,56 КМ. Захтјев тужитеља за накнаду трошкова жалбеног поступка у преосталом дијелу у износу од 620,44 КМ, као и захтјев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка у износу 1.316,25 КМ, су одбијени.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужени, због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи, или да се иста укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговору на ревизију тужитељ предлаже да се изјављена ревизија одбаци као недозвољена или да се иста одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

У овом предмету, ранијом пресудом првостепеног суда број 71 0 Рс 259185 17 Рс од 25.06.2019. године је поништена одлука туженог од 20.10.2016. године, којом одлуком је тужитељу отказан уговор о раду, те је тужени обавезан да тужитеља врати на рад. Означена првостепена пресуда, у наведеном дијелу одлуке о тужбеном захтјеву тужитеља, потврђена је пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 Рс 259185 19 Рсж од 10.03.2020. године. Наведеном другостепеном пресудом одлука првостепеног суда о захтјеву тужитеља за исплату плата и законске затезне камате, те исплату доприноса је укинута и у том дијелу предмет је враћен на поновно суђење.

У поновном поступку, одлучујући о преосталом дијелу тужбеног захтјева, првостепени суд је утврдио: да је тужитељ код туженог на темељу уговора о раду број ... од 01.02.2016. године засновао радни однос на неодређено вријеме са даном 01.02.2016. године, на радном мјесту виши стручни сарадник, функција подршке и извјештавања о кредитном ризику према Групи; да је уговором о раду уговорена бруто плата у износу од 2.708,43 КМ, те да ће се нето плата исплаћивати до 10-ог у мјесецу за претходни мјесец; да је према рјешењу о отказу уговора о раду тужитељу престао радни однос из технолошких, економских и организационих разлога и то истеком отказног рока са даном 03.12.2016. године; да је рјешењем о отказу на раду тужитељу утврђена укупна отпремнина у износу од 3.911,66 КМ; да је тужени тужитељу исплатио укупан износ од 4.599,40 КМ на име отпремнине и преосталог регреса за новембар мјесец 2016. године, те накнаду за неискориштени годишњи одмор за 2016. годину; да према подацима из налаза и мишљења вјештака економске струке С.С. укупан износ нето плата које би тужитељ остварио на радном мјесту, према уговору о раду за период од 03.12.2016. године до дана 15.10.2018. године, као дана израде писменог налаза и мишљења вјештака, износи 38.441,51 КМ, те да обрачуната камата на појединачне мјесечне износе плате до дана израде налаза износи 6.704,63 КМ.

На темељу тих чињеница, имајући у виду да је правоснажном одлуком суда утврђено да је тужитељу радни однос престао на незаконит начин, те је наложено враћање на рад, првостепени суд је, позивом на одредбу члана 189. Закона о раду

("Службени гласник Републике Српске", бр. 1/16 и 66/18, даље ЗР), закључио да је основан захтјев тужитеља за исплату плата за тражени период од 03.12.2016. до 15.10.2018. године. Прихватајући у свему налаз вјештака финансијске струке, с обзиром да се на рочишту за главну расправу вјештак изјаснио на примједбе туженог, првостепени суд утврђује да је основано потраживање тужитеља на име плата у укупном износу од 38.441,51 КМ, са обрачунатом доспјелом законском затезном каматом у износу од 6.704,63 КМ, позивајући се на одредбу члана 277. Закона о облигационим односима ("Службени лист СФРЈ" бр. 29/78, 39/85 и 57/89 те "Службени гласник Републике Српске" бр. 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04- даље: ЗОО). Првостепени суд, надаље, утврђује да је дјелимично основан компензациони приговор туженог, до износа од 3.911,66 КМ, који је тужитељу исплаћен на име отпремнине, на темељу одредбе члана 210. ЗОО, а да је наведени приговор неоснован за преостали износ од 677,74 КМ, јер се тај износ односи на накнаде везане за право из радног односа, а не за престанак радног односа, тако да основаност овог дијела компензационог приговора није везана за егзистирање одлуке о престанку радног односа. Сагласно тим утврђењима, примјеном одредбе члана 313. ЗОО, првостепени суд врши пребијање међусобних потраживања тужитеља и туженог и у коначном туженог обавезује да тужитељу на име плата исплати износ од 38.441,51 КМ, са законском затезном каматом од 16.10.2018. па до исплате, те да му, на име доспјеле затезне камате за период од 03.12.2016. до 15.10.2018. године, исплати износ од 2.792,97 КМ, док преко досуђеног тужбени захтјев тужитеља одбија. Првостепени суд, позивом на одредбе члана 10. Закона о доприносима ("Службени гласник Републике Српске" бр. 116/12 и 103/15) и члана 17. Закона о доприносима ("Службени гласник Републике Српске" бр. 114/17, 112/19, даље: ЗД), усваја и захтјев тужитеља за исплату законских доприноса.

Одлучујући о жалби туженог, другостепени суд је прихватио утврђење првостепеног суда о висини потраживања тужитеља и туженог, те да је по извршеном пребијању тужени у обавези да исплати преостали износ доспјеле затезне камате и утврђена потраживања на име плата. У одговору на жалбене наводе, становишта је да тужитељу, након што му је досуђена плата, припада и право да се у његову корист уплате законски доприноси, позивајући се на одредбу члана 1. ЗД, као и да захтјев тужитеља за исплату законских доприноса за период 03.12.2016. до 25.06.2019. године, односно за плаћање доприноса и за даљи период у односу на период досуде плата (03.12.2016. до 15.10.2018. године), има упориште у одредби члана 24. став 2. ЗД. Другостепени суд налази да нису основани ни жалбени наводи, да је тужитељ морао тражити износе бруто плата, а не нето плата, имајући у виду одредбе члана 120, 121, 122, 123. и 124. ЗР. Позивом на одредбу члана 132. ЗР, другостепени суд образлаже да је регрес примање по основу рада, те како је тужитељу радни однос престао у децембру 2016. године, то му припада накнада за регрес за годишњи одмор за 2016. годину, па како је утврђено да је по основу регреса тужени исплатио тужитељу износ од 677,74 КМ, налази да нису основани ни жалбени наводи којима се приговара наведеном утврђењу и закључку да је у том дијелу компензациони приговор неоснован. Сагласно наведеном, другостепени суд жалбу туженог у цјелости одбија. Истовремено, другостепеном пресудом је жалба тужитеља дјелимично усвојена и преиначена је првостепена пресуда у дијелу одлуке о трошковима поступка, тако што је тужитељу досуђена накнада трошкова првостепеног поступка у износу од 1.885,00 КМ, а досуђена му је и накнада трошкова жалбеног поступка у износу од 129,56 КМ.

Нижестепене одлуке су правилне и законите и ревизионим наводима нису доведене у озбиљну сумњу.

Према одредби члана 189. ЗР ако надлежни суд утврди да је отказ уговора о раду, који је послодавац дао раднику незаконит или без правног основа, наложиће послодавцу да

радника врати на рад и распореди на послове које је обављао прије отказа уговора о раду или на друге послове који одговарају стручним и радним способностима радника, као и да му исплати накнаду на име изгубљене плате и других примања на које радник има право према општем акту и уговору о раду.

Како је, у конкретном случају, правоснажном одлуком суда која је донесена у предметној парници утврђено да је тужитељу на незаконит начин престао радни однос код туженог, те је поништено рјешење о отказу уговора о раду и наложено да се тужитељ врати на рад, то сагласно цитираној законској одредби, како то правилно закључују и нижестепени судови, припада право на исплату плата за тражени период од дана престанка радног односа па до израде налаза вјештака финансијске струке. С обзиром да је, супротно ревизионим наводима да није доказана висина потраживања, изведеним доказом – вештачењем по вјештаку финансијске струке, утврђена висина плата која тужитељу припадају за наведени период, то је правилно утврђено да је основано потраживање тужитеља по овом основу у износу од 38.441,50 КМ, са обрачунатом доспјелом законском затезном каматом у износу од 6.704,63 КМ.

Нису основани ревизиони наводи да је неправилно одбијен компензациони приговор за износ од 677,74 КМ који је исплаћен на име регреса, с обзиром да је наведено право у смислу одредбе члана 132. ЗР везано за рад, односно представља примање из радног односа и, за разлику од исплаћене отпремнине, није у вези са престанком радног односа. Стога је правилно од стране нижестепених судова утврђена висина потраживања туженог према тужитељу, те је с обзиром на истакнути компензациони приговор, примјеном одредбе члана 313. ЗОО, извршено пребијање међусобних потраживања.

Ревизионим наводима се неосновано приговара наметнутој обавези туженом, да за тужитеља изврши плаћање законских доприноса, за сав тражени период од 03.12.2016. године до 25.06.2019. године, без обзира што за сав тај период нису тражене ни досуђене плате, јер другостепени суд правилно образлаже да наведена одлука нижестепених судова има упориште у одредби члана 24. став 2. ЗД, који законски пропис је релевантан за спорни период (даљи период у односу на досуду плата). Уосталом, тужитељу сагласно одредби члана 189. ЗР припада право на пуну реинтеграцију све до повратка на рад, што подразумјева и исплату плата и плаћање законских доприноса, као и право да диспонира својим захтјевом, односно да не тражи сва права која му припадају по закону (у конкретном случају исплату плате до 25.06.2019. године или до повратка на рад).

Према томе, о захтјеву тужитеља у овој парници је одлучено у складу са законом. За своје одлуке нижестепени судови су дали ваљане разлоге, па нема мјеста ревизионим наводима о повреди одредбе члана 191. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13 - даље: ЗПП).

Нису основани ни ревизиони наводи којима се приговара одлуци о трошковима поступка, односно утврђењу другостепеног суда да је тужитељ у коначном у овој парници успио у проценту од 50 %. Наиме, другостепени суд образлаже да су усвојени тужбени захтјеви тужитеља за поништење одлуке о отказу уговора о раду, захтјев за успостављање радно правног статуса и захтјеви за исплату плата и доприноса, те је дјелимично усвојен приговор пребијања и дјелимично умањен захтјев тужитеља за исплату. Захтјев за утврђење мобинга и дискриминације, као и захтјев за накнаду штете из овог основа, су ранијом пресудом правоснажно одбијени, па другостепени суд правилно утврђује успех тужитеља

у наведеном проценту и примјеном одредбе члана 386. став 2. ЗПП тужитељу трошкове поступка у овој парници досуђује сразмјерно постигнутом успјеху.

Из датих разлога, примјеном одредбе члана 248. ЗПП одлучено је као у изреци.

Захтјев тужитеља за накнаду трошкова ревизионог поступка, на име састава одговора на ревизију у износу од 1.125,00 КМ, је одбијен, јер се не ради о нужном трошку, у смислу одредбе члана 387. став 1. ЗПП.

Предсједник вијећа
Сенад Тица

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић